

اطلاعیه مشترک کمیته های همبستگی با کارگران ایران در آلمان

کارگران ایران: زنده باد اول ماه مه

اطلاعیه مشترک

پنجم اردیبهشت ماه هشتاد و شش

اول ماه مه روز جهانی کارگر از راه می رسد و کارگران جهان در این روز با شکوه همپیوندی و هم سرنوشتی طبقه ی خود بعنوان یک طبقه جهانی را جشن می گیرند . اول ماه مه در ایران اما تعطیل رسمی نیست و کارگران ایران همچنان برای برسمیت شناخته شدن این روز بعنوان روز جهانی کارگر مبارزه می کنند.

کارگران ایران امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می روند که در اقتصاد ویران، درآمد های سرشار نفت (سال ۱۳۸۵ درآمد نفت به بیش از ۵۰ میلیارد دلار رسید) بتاراج می رود و میلیونها نفر در زیر خط فقر قرار گرفته اند. در حالیکه رسماً خط فقر چهارصد هزار تومان (۳۴۵ یورو در ماه) اعلام شده ، حداقل دستمزد کارگران یکصد و هشتاد هزار تومان (۵۰ یورو در ماه) تصویب شده است . بدین ترتیب بخش عظیمی از مزد بگیران کشور به ورطه فقر رانده شده و با وجود اشتغال قادر به تامین حداقل معاش خود نیستند، علاوه بر آن دهها هزار کارگر هر روزه برای دستمزدهای عقب افتاده ای مبارزه می کنند که در برخی موارد عدم پرداخت دستمزد ها به بیش از بیست ماه رسیده است.

کارگران ایران در صورت بیکاری بی بهره از حقوق و تامین اجتماعی اند . سطح دستمزد ها با سطح تورم تناسبی ندارد ، در حالیکه نرخ تورم به ۱۵% رسیده و قدرت خرید کاهش یافته و دستمزد واقعی کارگران پایین نگه داشته شده است. این وضعیت رقت بار و کمر شکن به کارفرمایان اجازه می دهد تا با سوء استفاده از هرج و مرج اقتصادی و در فقدان تشکل های مستقل کارگری هر چه بیشتر برای کسب سود های نجومی همین حداقل بهای نیروی کار را نیز هدف قرار دهند و با منطق "کار ارزان ، کارگزاران" در شرایط بیکاری گسترده به استثمار و وحشیانه ی کارگران بویژه کارگران مهاجر منجمله کارگران افغان در ایران ادامه دهند . کارگرانی که ناچاراً گاهی در ۳ شیفت کار می کنند و در مقابل ۱۲ ساعت کار طاقت فرسا و خدماتی با دریافت مزدی کمتر از حداقل دستمزد تعیین شده در زیر خط فقر زندگی نمایند.

فعالین کارگری ایران که به همراه خانواده هایشان با آگاهی طبقاتی برای تغییر وضعیت موجود مبارزه می کنند هر روزه تحت فشار و کنترل پلیسی قرار دارند و " بجرم اقدام علیه امنیت کشور " دائماً مورد آزار و اذیت قرار دارند . دستگیری محمود صالحی یکی از فعالین کارگری شناخته شده در ۹ آپریل ۲۰۰۷ که چندین سال متوالی است بجرم شرکت در تجمع اول ماه مه در سقز یکی از شهرهای کردستان مورد تهدید، ارباب و زندان قرار دارد تنها یک نمونه است که نشان می دهد ، دولت کنونی احمدی نژاد نیز علیرغم وعده های عوام فریبانه اولیه همچنان سیاست

های ضد کارگری را ادامه داده و با سرکوب فعالین کارگری مانع سازمانیابی کارگران در تشکل های مستقل خود برای دفاع جمعی و سازمانیافته از حقوقشان می گردد.

رسالت دولت احمدی نژاد اجرای سیاست خصوصی سازی و هموارکردن راه حرکت سرمایه و انباشت سرمایه در یک چشم انداز درازمدت است . این دولت بعنوان بزرگترین کارفرمای کشور و سرمایه گذار برای توسعه منافع اقتصادی و بهره وری از منابع سود آوردن کل منطقه به رودرویی با قدرت های غربی دامن می زند تا با قدرت نمایی نظامی بتواند از رقبای منطقه ای و جهانی امتیازات اقتصادی گرفته و در سرمایه گذاریهای استراتژیک و سودهای حاصله سهم خویش را تضمین نماید.

در این وضعیت بحرانی است که رژیم ایران به بهانه خطر خارجی با شدت مطالبات معیشتی ، اجتماعی و سیاسی لایه های مختلف اجتماعی منجمله کارگران، زنان ، دانشجویان و آزادیخواهان را سرکوب می نماید و از سوی دیگر با وعده " امنیت سیاست - اجتماعی " سرمایه داران بزرگ خارجی را دعوت به سرمایه گذاری می نماید.

بنابراین دولتی که اجرای خصوصی سازی اصلی ترین راستای سیاست اقتصادی اش را تشکیل می دهد و بر اصلی ترین رشته های اقتصادی کنترل تمام دارد و بزرگترین کارفرمای کشور محسوب می شود بدنبال تضمین بیشتر جایگاه سرمایه داری ایران در روابط سرمایه داری جهانی است و ناچار است خود را با نیاز های سرمایه جهانی تطبیق دهد و برای تقسیم بازار جهانی و محدود کردن حقوق کار و در هم شکستن تشکل های کارگری از سیاست های غالب جهانی موسوم به نئولیبرالیسم تبعیت نماید . بی دلیل نیست که صندوق بین المللی پول در گزارش اخیرش درباره ایران ، احمدی نژاد را مورد تمجید قرار داد و از محرک های تازه ای که احمدی نژاد برای اجرای خصوصی سازی ایجاد کرده است ابراز خشنودی نمود . روشن است که سرکوب خشونتبار جنبش کارگری هیچگاه مانعی بر سر راه سرمایه های بین المللی در حمایت از چنین رژیمهایی نبوده است.

اول ماه مه در ایران سمبل مبارزه ی متحدانه و بین الملل کارگری است . ضرورت این مبارزه و آگاهی از منافع طبقاتی در بین کارگران ایران نیز حاصل شرایط واقعی و عینی است که جامعه سرمایه داری آنرا سبب شده است . از همینروست که جنبش کارگری ایران در مقابل تعرضات سرمایه بخش جدایی ناپذیر جنبش بین المللی کارگری است . این جنبشی است که به اعتبار خود ویژه گی ضد سرمایه داری اش با جنگ و نظامیگری مخالف است و به همراه مطالبات روزمره برای جهانی عاری از جنگ و برقراری عدالت مبارزه می کند .

اول ماه مه روز همبستگی ، همگرایی و همکاری مبارزاتی نهاد ها و تشکل های مستقل کارگری در ایران است . این آن پیامی است که کارگران پیشرو ایران امسال با امید به تحقق و گسترش آن به استقبال اول ماه مه شتافته اند.

ما فعالین کمیته های همبستگی با کارگران ایران که خود بخشی از طبقه کارگر آلمان محسوب می گردیم با پشتیبانی قاطع از مبارزات ضد سرمایه داری درون جنبش کارگری ایران و حمایت از مطالبات عموم کارگران ایران

منجمله حق تشکل مستقل کارگری و برسمیت شناخته شدن اول ماه مه بعنوان روز تعطیل رسمی در ایران ، کلیه فعالین کارگری آلمان را به ادامه همبستگی بین المللی با کارگران ایران فرا می خوانیم تا در این وضعیت بحرانی که در منطقه ی خاورمیانه حاکم گشته و کابوس جنگی دیگر را به گردش درآورده است ، بتوانیم با حمایت از مطالبات برحق کارگری فعالین کارگری ایران را یاری رسانیم و اول ماه مه امسال را به روز همبستگی کارگری و مبارزه با توطئه های سرمایه داری بر علیه طبقه کارگر و مبارزه ی قاطع با جنگ طلبی و جنگ افروزی مبدل نماییم .

پیروز باد مبارزات کارگران جهان

کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن گروه همبستگی با جنبش کارگری - برلن
کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر
کانون همبستگی با کارگران ایران - فرانکفورت و حومه